

Борис Алексић*

КРШЕЊЕ ПРОЦЕСНИХ ПРАВА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА ПРЕД МЕЂУНАРОДНИМ КРИВИЧНИМ ТРИБУНАЛОМ ЗА БИВШУ ЈУГОСЛАВИЈУ У ХАГУ

Увод

Међународни кривични трибунал за бившу Југославију у Хагу (МКТЈ), основан је 1993. године¹ у време униполарног света, супротно Повељи Уједињених нација и то од стране Савета безбедности. Савет безбедности је властан да оснива помоћне органе², као што су на пример, Комитет стручњака за питања поступка, Комисија за атомску енергију и сл. Он никад није имао овлашћења да оснује суд. По некима, Трибунал у Хагу је основан у складу са главом 7. Повеље Организације уједињених нација (ОУН) ради успостављања мира. Међутим, улога Суда је да утврди постојање индивидуалне кривичне одговорности, а не да успоставља мир. Чак и када бисмо прихватили образложење према којем је задатак Трибунала у Хагу да доведе до мира, поставља се питање због чега он делује и након 1995. године када је прихватањем Дејтонског споразума успостављен мир у бившој Југославији³. Очигледно, Трибунал у Хагу је опстао и након те године јер су господари рата још тада планирали агресију на Савезну Републику Југославију (СРЈ) и Србију, која се и догодила 1999. године, док је сам Трибунал требало да им послужи као вид додатног притиска на српско руководство.

* Посланик у Скупштини Републике Србије и члан правног тима председника Српске радикалне странке Војислава Шешеља, пред МКТБЈ у Хагу

¹ Међународни кривични трибунал за бившу Југославију у Хагу установљен је Резолуцијом бр. 827 Уједињених нација од 25. маја 1993. године.

² Др Смиља Аврамов и др Миленко Крећа, Међународно јавно право, Београд, 1997, стр. 166.

³ Преговори који су имали за циљ успостављање мира отпочели су 1. новембра у војној бази Рајт-Петерсон недалеко од града Дејтона у држави Охајо (САД). Том приликом Република Српска је *de iure* призната као међународни субјект са уговорним капацитетом. Преговори су завршени 21. новембра 1995. године парафирањем Општег оквирног споразума за мир у БиХ, који садржи и 11 анекса. Мировни споразум је потписан у Паризу 14. децембра. (Види: Смиља Аврамов, Постхеројски рат Запада против Југославије, Ветерник — ЛДИ, 1997, стр. 438 и 439.)

Пред тим и таквим Трибуналом у Хагу нашао се и др Војислав Шешел.

Добровољни одлазак у Хаг

Професор Војислав Шешел је добровољно отишао у Међународни кривични трибунал за бившу Југославију у Хагу 24. фебруара 2003. године, након што је обавештен да је против њега потврђена оптужница. Претходно је пет пута обавестио јавност и Трибунал да добровољно иде у Хаг чим добије званичан позив. И пре званичног позива покушавао је неколико пута да отпутује у Холандију како би се информисао о наводним оптужбама пред МКТЈ о којима су писали медији у Србији, нарочито након 5. октобра 2000. године.

Након што је Тужилаштво саставило текст оптужнице против проф. др Војислава Шешела и након што је она поднета Трибуналу, њу је 14. фебруара 2003. године потврдио судија Квон. Ускоро, 24. фебруара 2003. године, др Војислав Шешел је о свом трошку добровољно дошао у Хаг. До данас му МКТЈ није рефундирао трошкове авионске карте, мада су они минимални са гледишта Трибунала, који је до сада према, званичним подацима, потрошио више од једне милијарде долара из фондова ОУН.

Према томе, од 24. фебруара 2003. године до данас проф. др Војислав Шешел је непрекидно у притвору у Притворској јединици ОУН у Шевенингену (Холандија).⁴

Манипулације са Оптужницом

Шта се дешавало са оптужницом против др Шешела за шест година притвора? Дана 1. новембра 2004. године Тужилаштво је поднело предлог измењене оптужнице, коју је Претресно веће потврдило одлуком од 27. маја 2005. године. Претресно веће је затим наложило Тужилаштву да поднесе *corrigendum* измењене оптужнице.⁵ Тужилаштво је поднело *corrigendum* 7. јула 2005. године. Дана 8. јула 2005. године Претресно веће је делимично одобрило *corrigendum* и наложило Тужилаштву да поднесе „модификовану измењену оптужницу“, што је и учинило 15. јула 2005. године.⁶

⁴ Шевенинген је иначе био нацистички логор у којем су Хитлерови следбеници за време Другог светског рата држали заробљене припаднике покрета отпора. Поруке чланова антихитлеровског покрета могу и дан-данас да се прочитају јер су урезане на зидовима Шевенингена, а најчешће су исписиване непосредно пред стрељање.

⁵ Тужилаштво МКТЈ је тек 22. октобра 2004. године поднело захтев којим је тражена дозвола од Претресног већа да се измени оптужница. Почетни недостаци првобитне оптужнице отклоњени су тек јула 2005. године достављањем модификоване измењене оптужнице. Дакле, тек јула 2005. године, односно након 28 месеци од притварања, проф. др Војислав Шешел је добио обавештење о оптужбама.

⁶ Обавеза да се пружи обавештење о оптужбама за кривично дело у најкраћем могућем року базира се на два основна разлога. Први, даје информације ухапшеним и притвореним лицима, на основу којих могу да оспоре законитост свог притварања, што је главна сврха заштите из члана 9(2) Међународног пакта о грађанским и политичким правима из 1966. године и одговарајућих одредаба регионалних уговора. Други, свакоме ко чека суђење за кривично дело, било да је у притвору или не, омогућава да започне припрему своје одбране, што је главна сврха га-

Након вишемесечног дописивања између Тужилаштва и Претресног већа, дана 8. новембра 2006. године светлост дана је угледала и „редигована верзија модификоване измењене оптужнице“. Због алкавости и неуредности, Претресно веће је у марту 2007. године наложило Тужилаштву да достави „скраћену модификовану измењену оптужницу“. Када је Тужилаштво то напokon урадило, 25. јуна 2007. године светлост дана је угледала и Друга измењена оптужница.

Очигледно је да је Тужилаштво увек када се постављало питање зашто се крши право проф. др Војислава Шешеља на експедитивно суђење, тражило измене оптужнице и тиме покушавао да оправда своју неспремност за суђење.

Ако се има у виду да је обавеза Тужилаштва да подиже оптужнице након спроведене истраге, онда суђење мора да почне врло брзо након проглашења оптужнице, јер се оптужница подиже да би се судило, а не да би се вршила истрага. Дакле, оптужница и оптужбе против проф. др Војислава Шешеља представљају чист акт произвољности Тужилаштва.

Мада је првобитна оптужница имала 14 тачака, оне су нумерисане са 15 редних бројева. Та врста очигледне алкавости присутна је од почетка, а она постоји и у верзији оптужнице са „само“ девет тачака, где је последња тачка обележена редним бројем 14. О зацрњеним и прецртаним (цензурисаним) деловима оптужнице и не треба трошити речи.

Након свега, 7. децембра 2007. године Тужилаштво је без трунке стида произвело и Трећу измењену оптужницу. Да ту није крај игара са оптужницом, показало се 10. новембра 2008. године када је Тужилаштво доставило *corrigendum* на Анекс V Треће измењене оптужнице.

Политичка позадина оптужби

Након свега, и из самог Тужилаштва су се појавили подаци да је Оптужница против др Војислава Шешеља подигнута на основу лажних информација и фалсификованих доказа — из политичких разлога. Бивши главни тужилац МКТЈ Карла дел Понте је у својој књизи *Лов: ја и рајни злочинци*⁷ написала да је др Шешељ оптужен пред Трибуналом у Хагу јер су то тражиле тадашње власти у Србији (2003. године) како би га склониле са политичке сцене!⁸ Тадашњем режиму нарочито је сметала Шешељева традиционална и логична проруска политика, и то у време када је нова влада ДОС-а искључиво величала Запад, САД и ЕУ, док је Исток путем својих медија лажно осликавала као „заостао и нецивилизован.“ Изношење наведених доказа у књизи Карле дел Понте у демократским државама би било сасвим дозвољено да се све оптужбе против др Шешеља одбаце, да се он пусти на сло-

ранција разрађених у члану 14(3)(а) Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члану 6(3)(а) Европске конвенције о заштити основних права и људских слобода.

⁷ Види La Caccia: Io E I Criminali Di Guerra, 2008, Milan: Feltrinelli.

⁸ Београдски дневни лист „Курир“, потврђујући ове наводе, објавио је транскрипте разговора Зорана Ђинђића (тада председника Владе Србије) и Карле дел Понте са састанка одржаног 14. августа 2000. године у Лугану (Швајцарска), „Курир“, 27. и 28. јун 2008. године.

боду, а одговорни за фалсификовање оптужби против њега строго казне. Међутим, Трибунал у Хагу је у Републици Србији водио своју политику, а његови представници нису поштовали домаће законе, као ни међународно право.⁹

И поред свих измена и дорада оптужнице, јавност је имала прилику да у фебруару 2009. године, 18 часова од истека рока који припада Тужилаштву за испитивање сведока види потпуни крах Трибунала у Хагу. Наиме, Тужилаштво, које је орган тог „инстант“¹⁰ суда, у последњој верзији оптужнице навело је податак да је митинг Српске радикалне странке (СРС) у Малом Зворнику на којем је говорио проф. др Шешел, одржан 1992. године, иако је он заиста одржан 1990. године. Дакле, две године раније, што су потврдила и бројна средства информисања у Југославији. Тужилаштво је фалсификовало датум одржавања митинга како би себи оставило простора за лажну тврдњу да је лидер радикала наводно потпиривао ратни пламен у БиХ (1992. године).

Ратни сукоб у БиХ је избио 1992. године након што је Алија Изетбеговић после састанка са амбасадором САД Вореном Цимерманом¹¹ повукао параф са Лисабонског споразума (Кутиљеров план) који су претходно парафирали и др Радован Караџић, испред српског народа, као и Мате Бобан, испред хрватског народа.

Систематско кршење основних права оптуженог

Од почетка поступка проф. др Војислав Шешел је износио своју одбрану јасно и прецизно, не скривајући ништа. Рекао је да је добровољно дошао у Хаг и да је спреман да суђење почне одмах. На једној од статусних конференција у јесен 2004. године проф. др Војислав Шешел је обавестио Претресно већа да Тужилаштво намерава да започне суђење тек 2007. годи-

⁹ Бивши заменик начелника Безбедносно-информативне агенције (БИА) Зоран Мијатовић је 2007. године истакао следеће: „Врло брзо смо увидели да Хашки трибунал води своју политику, да не жели са државним органима да има један нормалан партнерски однос. Видели смо које је интересовање Хашке канцеларије. (...) Те године отвара се хрватско посланство и ми тада откривамо да у функцији Хашког трибунала постоје лица у том хрватском посланству која су на линији помоћи Хашком трибуналу.“ (Изјава Зорана Мијатовића пред Трећим општинским судом у Београду, Ов. бр. 2858/2007, од 12. априла 2007. године.)

¹⁰ Термин „инстант“, по мишљењу аутора, на најбољи начин осликава праву природу МКТЈ у којем су судско веће, Тужилаштво и „одбрана“ (често наметнута) на истом задатку — задатку експресне осуде оптужених (углавном Срба). Исто тако, оснивање МКТЈ је спроведено на најбржи могући начин „заобилажењем“ и кршењем основних норми међународног права.

¹¹ Давид Биндер је у New York Times-у аугуста 1993. године, у тексту: „U.S. policymakers on Bosnia admit errors in opposing partition in 1992“, навео следеће: „У Лисабону, 23. фебруара 1992, својом изјавом тројица босанских лидера подржала су предлог да Република постане конфедерација подељена на три етничке регије. Изетбеговићево прихватање поделе, која је оспорила њему и његовој муслиманској партији доминантну улогу у Републици, шокирало је креаторе америчке политике. Када се вратио у Сарајево, назвао га је амбасадор Цимерман и питао га зашто је потписао план који му не одговара.“

не. По обичају, нападнут је и од стране Тужилаштва и Претресног већа да износи дезинформације. Ипак, испоставило се да је био у праву.

Једини предмет пред МКТЈ у коме Тужилаштво врши истрагу после подизања оптужнице је предмет против проф. др Војислава Шешеља. Делује невероватно, али у списима предмета налазе се претежно „докази“ Тужилаштва који су обезбеђени после 24. фебруара 2003. године, дакле након што је др Шешељ добровољно отишао у Хаг.

Уосталом, све те повреде је прилично добро систематизовао на статусној конференцији од 13. марта 2007. године, тада претпретресни судија Антонети.

Поврх свега, 12. фебруара 2009. године тужиоци Кристин Дал и Дерил Мандис затражили су додатно време за испитивање сведока иако им је у том тренутку остало свега седам часова за извођење сведока. Они су од Претресног већа захтевали 23 и по сата, и тиме још једном показали да одуговлаче поступак и крше основна права др Шешеља.

Проф. др Војислав Шешељ је четири године водио борбу да му се призна право да се сам брани. Два пута су жалбена већа морала да потврде то његово право. Од 28. фебруара 2003. године Тужилаштво је непрекидно и упорно истрајавало на томе да се проф. др Војиславу Шешељу наметне бранилац, како би са таквим браниоцем завршило предмет, наравно на штету проф. др Војислава Шешеља.

Од првог дана притвора Тужилаштво је директно и индиректно истрајавало у намери да се према проф. др Војиславу Шешељу успоставе и наметну такве забране и ограничења како он ни у притвору не би могао да се припрема за поступак. Оптуживање за вербални деликт, забрана комуникације, забрана пријема у посету у Притворској јединици, одређивање ко може бити пријатељ проф. др Војиславу Шешељу, наметање посебних услова и обавеза да супруга проф. др Војислава Шешеља мора да потпише до тада непознату додатну изјаву која се не тражи ни од кога другог ако жели да види супруга, наметање ограничења у погледу дужине захтева и поднесака до 800 речи, тако да за сваки обимнији поднесак мора да тражи посебно одобрење, одбијање пријема и завођења поднесака проф. др Војислава Шешеља, обелодањивање материјала на енглеском језику (који проф. др Војислав Шешељ не разуме) и у електронској форми (уместо у писаној), увођење у оптужницу нових, до тада непознатих међународних кривичних дела која нису предвиђена одговарајућим документима МКТЈ (попут Удруженог злочиначког подухвата), конструкција нових, до тада непознатих појмова у пракси МКТЈ (попут појма „српске снаге“), којима се брутално газирани принцип индивидуалне кривичне одговорности и на мала врата уводи колективна кривица, одлука да се идентитет заштићених сведока не објављује 30 дана пре почетка претреса него 30 дана пре дана сведочења сведока, најавна ускраћивања и редуковања права на унакрсно испитивање, преко достављања неисправног видео плејера и великог броја што лакших, што тешких

повреда права — представљају континуитет и јасну поруку да нема фер и правичног суђења у предмету против проф. др Војислава Шешеља.

Невероватно звучи податак да је др Шешељу административни орган — секретар Трибунала у Хагу, забранио привилеговану комуникацију са његовим правним саветницима. Наиме, према верзији Правилника МКТЈ на енглеском језику, секретар може притворенику да забрани привилеговану комуникацију, док по француској верзији истог тог Правилника таква могућност не постоји.

Подсећамо да је за суђење увек био спреман само проф. др Војислав Шешељ, а Тужилаштво и Претресно веће само када су били сигурни да су створени услови да суђење не буде фер и правично. Томе се морају додати и континуирани напади и политичке изјаве Тужилаштва, а врхунац свакако представља забрана комуникације у тренуцима када се у Србији одржавају избори и када проф. др Војислав Шешељ „може утицати на формирање нове Владе.“ (Овде речи „нове Владе“ треба читати као „Владе која неће бити под контролом англо-америчке осовине“.) Наиме, децембра 2003. године, у то време заменик секретара Дејвид Толберт, забранио је Војиславу Шешељу да комуницира са спољним светом, са свима изван Притворске јединице, и та забрана је трајала све до 14. јула 2004. године.

Тек на крају четврте године притвора проф. др Војислав Шешељ је добио прилику да прими у посету своје правне саветнике, а још увек секретар Трибунала није извршио одлуку Претресног већа о финансирању одбране проф. др Војислава Шешеља.

У том муљу повреда и злоупотреба процесних овлашћења уклапа се и покушај Тужилаштва да води поступак против проф. др Војислава Шешеља за непоштовање суда и покушај спајања суђења. Просто невероватно звучи податак да је судско веће 21. јануара 2009. године одлучило да покрене поступак против председника СРС за непоштовање суда због наводног „заstraшивања сведока“, тј. наводног „објављивања идентитета тројице сведока“¹² и то без и једног доказа, иако је шиптарског терористу Рамуша Харадинаја пустило на слободу и поред тога што је Харадинаја елиминисао најмање четири сведока Тужилаштва.¹³ Примера ради, Домагој Маргетић, по на-

¹² МКТЈ, Саопштење за јавност 22. 01. 2009. године, <http://www.icty.org/x/cases/seselj/press/bcs/pr1300bcs.pdf>

¹³ Како су јавила средства информисања у јужној српској покрајини 25. фебруара 2007. године: Већина сведока у процесу против Рамуша Харадинаја који се води пред Хашким трибуналом променила је мишљење или одустала од сведочења (наводе КИМ радио и Глас југа). Тужилаштво Трибунала је имало на располагању релевантан број сведока све до тренутка када је одлучено да се Рамуш Харадинај врати у Приштину и брани са слободе, односно када му је дозвољено да се бави политиком и учествује у јавном животу. Упркос томе што је УНМИК тврдио да Харадинај није опасан за сведоке и сведочење, број оних који су били спремни да се појаве у судници је постао занемарљив. То се посебно односило на очевце злодела, а под притиском су биле и породице које су укључене у овај случај и пребачене са Косова и Метохије. Карактеристичан је пример породице Скендера Кућија кога је отела и убила тррористичка Ослободилачка војска Косова у околини Пећи, а чланови његове породице су променили изјаву и одбили да сведоче. Одбрана Рамуша Харадинаја је посетила већину сведока спремних да у Хагу сведоче против њега и на тај начин је, према мишљењу појединих прав-

ционалности Хрват, који је јавно открио идентитет 102 сведока, осуђен је на свега три месеца и новчану казну од 10 хиљада евра¹⁴. Будући да је проф. др Шешељ већ више од шест година у притвору Трибунала у Хагу, стиче се утисак да овакав потез Тужилаштва представља куповину времена и одуговлачење поступка.

Као што је познато, проф. др Војислав Шешељ је био принуђен да 28 дана штрајкује глађу, од 10. новембра до 8. децембра 2006. године, да би се изборио за своја основна права гарантована сваком оптуженом, а пре свега за право да се сам брани, које је чак потврђено и Статутом Трибунала у Хагу.¹⁵ Његов предмет је једини који је други пут започео из почетка, и то после четири године притвора. Друго, ново суђење почело је пред Претресним већем III 7. новембра 2007. године. Пре тога, у претпретресном поступку, одржане су 34 статусне конференције.

Са чим је све лидер радикала суочен сигурно говори и чињеница да је био приморан да поднесе кривичну пријаву против представника Тужилаштва који су ометали спровођење правде и тиме учинили кажњиво дело непоштовања суда. Та кривична пријава није одбачена, али је одлучено да се о њој донесе одлука тек када се заврши поступак против проф. др Војислава Шешеља.¹⁶

Довољно је само поменути да 600 хиљада страна материјала Тужилаштво није обелоданило проф. др Војиславу Шешељу, иако је то морало да учини према одлуци Претресног већа, затим редиговане — цензурисане верзије материјала — мноштво *ex parte* додатака, као и податак да главни сведоци и неће сведочити већ ће њихове изјаве из преткривичног поступ-

ника блиских Трибуналу, дошло до компромитовања породица жртава, па зато оне нису биле спремне да сведоче. Неки сведоци су у протеклом периоду умрли природном смрћу, неки су, попут Тахира Земаја, страдали у атентату, у саобраћајној несрећи у Подгорици погинуо је Кујтим Бериша, а поједини потенцијални сведоци су, у међувремену добили велике своте новца, променили страну и постали чланови и функционери његове Алијансе за будућност Косова. УНМИК-ова заштита сведока показала је неспособност ове институције и у случајевима који се не односе на Хаг. Хасан Рустеми, УНМИК-ов заштићени сведок, убијен је на пијаци у Малој Круши код Призрена уз поруку да ће тако проћи сви који раде против тзв. ОВК. Хашки трибунал и његов тадашњи главни тужилац Карла дел Понте су изјављивали да знају како Харадинај утиче на сведоке, али УНМИК, наводно, није могао ни успео да ограничи моћ и деловање бившег вође Ослободилачке војске Косова за регион Дукађини. 25. 02. 2007, <http://www.radiokim.net/Ramus-Haradinaj-eliminisa-vecinu-svedoka-1724-vest.htm>

¹⁴ МКТЈ, Предмет бр. ИТ 95-14 Р77.6

¹⁵ Деветог маја 2003. године, Претресно веће је одлучило да на силу наметне браниоце у приправности Војиславу Шешељу. У септембру 2003. године додељен му је бранилац Александар Лазаревић. Следећи наметнути адвокат био је Ван дер Спул, који је на том месту остао од марта 2004. до августа 2006. године. Августа 2006. године Војиславу Шешељу је додељен бранилац Дејвид Хупер. Одлука о додели тих бранилаца је оборена пред Жалбеним већем у октобру 2006. године. Након тога, 8. новембра, Трибунал је поново покушао да их наметне, овај пут као сталне браниоце. Међутим, и та одлука је пала 8. децембра 2006. године,

¹⁶ Види Др Војислав Шешељ, Хашка инструментализација лажних сведока, Српска радикална странка, Београд, 2007.

ка пред Тужилаштвом моћи да се унесе у судски спис како проф. др Војислав Шешељ не би могао у потпуности да их испитује (Правило 92 тер).

Али, да видимо шта је Тужилаштво обелоданило др Шешељу. Преко пет и по кубних метара материјала Војислав Шешељ је добио од Тужилаштва. Довољно је рећи да се у примљеној документацији налазе и **љубавна писма војника ЈНА на одслужењу војног рока, као и упутства за употребу пегле, усисивача и сл.** То је очигледан метод затрпавања оптуженог материјалом како би он на правно безвредна акта трошио своје време. До данас још није решен статус 6.600 часова видео материјала, који треба да се достави Војиславу Шешељу.

Подсетимо још да је поступак против др Шешеља био планиран са 144 сведока. Затим је Тужилаштво тај број свело на неких 100 сведока. Два пута су одустајали од 25 сведока и враћали исте те сведоке. Затим су и два нова сведока „убачена“ у фази извођења доказа. Војислав Шешељ је једва 15 дана пред њихово појављивање у судници сазнао ко су и шта су, и какве су њихове изјаве из неке од ранијих фаза.

Даље, јула 2006. године, Јадранка Шешељ није могла да се види са супругом и да обави посету, јер је била у обавези да претходно потпише додатну изјаву за посетиоце Хашког трибунала да никоме неће причати у каквом је здравственом стању њен супруг. Ово су све изузеци који се примењују само према Војиславу Шешељу и ни према једном другом притворенику у МКТЈ. Они изазивају подозрење нарочито када се сетимо случаја Слободана Милошевића, који је због погрешног лечења буквално ликвидан у Трибуналу. Сетимо се да је бивши председник СРЈ и Србије Милошевић апеловао да га прегледа тим српских и руских лекара те да до санирања болести буде упућен на лечење у Русију, што су представници Трибунала у Хагу глатко и нехумано одбили.

Од 24. фебруара 2003. године до данас, Правилник о поступку и доказима је 16 пута промењен. Оно што је најинтересантније, убачена су правила 92 тер и 92 кватер. То је учињено и поред тога што у самом Правилнику, у члану 6, постоји забрана ретроактивне примене у случају промене прописа.

Све наведене повреде људских права др Шешеља, као и многе друге обрађене су у преко 300 поднесака одбране, из којих је јасно утврдити да није испуњен ниједан услов за фер и правично суђење. Прекорачени су сви рокови за фер и правично суђење и нанете су трајне и неотклоњиве штетне последице у процесу.

Проф. др Војислав Шешељ је указао на чињеницу да МКТЈ пре свега прогони Србе, да је највише новца уложио у истраживање наводних српских злочина, те да је на крају увођењем **појма „српске снаге“** све припаднике српског народа прогласио за злочинце. Појам „српске снаге“ укључује све Србе под оружјем, у униформи, ЈНА, територијалну одбрану, добровољце итд., а обухвата и ненаоружане позадинске јединице. **Са друге стране, докази о злочинима над Србима у бившој Југославији су на волшебан начин нестајали или су уништавани чим се на њих позвао неки од оптуже-**

них Срба. Највећа изложба у историји о геноциду над Србима аутора Бојане Исаковић, која је обухватала период од 1941. до 1945. године и период од 1991. до 1992. године, запаљена је у парохијском дому Српске Православне Цркве у Врању где је била сакривена после 5. октобра 2000. године, само месец дана након што је уврштена у доказни материјал одбране Слободана Милошевића.¹⁷ (Уништени су и оригинални документи које је послала у Трибунал Војска СРЈ на почетку рада тог суда. Исто тако, у Хагу је уништено и 3.000 ДНК узорака отетих и киднапованих Срба са подручја јужне српске покрајине Косова и Метохије.)

Поред свега тога, МКТЈ издваја најмање средстава за истраживање злочина над Србима иако је у бившој Југославији убијено и протерано највише припадника српског народа, иако је прва жртва рата био Србин, док је први верски објекат који је уништен у рату била српска православна црква.

„Неједнакост оружја“

Поред тога, интересантан је податак да је Влада Србије народним посланицима у Скупштини Србије доставила Информацију о реализацији Националног програма интеграције (НПИ) Србије у ЕУ, у којој се, између осталог, наводи да Тужилаштво МКТЈ користи Министарство унутрашњих послова (МУП) Србије и Безбедносно-информативну агенцију (бивши Ресор државне безбедности) у проналажењу и саслушавању сведока као и у прибављању доказа против оптужених Срба. Наиме, Влада Србије је посланицима у Народној скупштини Републике Србије 10. октобра 2008. године доставила Информацију о реализацији Националног програма интеграције (НПИ) Србије у ЕУ, у којој се истиче: „Тужилаштво Трибунала у Хагу је до сада обезбеђено на стотине хиљада докумената, укључујући поверљиве документе са седница Врховног савета одбране, Министарства одбране, државних безбедносних агенција, МУП и других органа. Од средине 2006. Тужилаштво МКТЈ има општи и директан увид у све архиве државних органа Републике Србије.“

¹⁷ Изложба великог српског истраживача злочина геноцида Бојане Исаковић била је постављена најпре у Музеју примењене уметности у Београду 28. септембра 1991. године. Изложба је трајала девет месеци, иако је било предвиђено да траје само месец дана. Након 5. октобра 2000. године и изјава представника новог режима који су постављени на чело Музеја примењене уметности, да изложбу треба „избацити и спалити“, Бојана Исаковић је више од 1.600 докумената спакованих у преко 20 кутија сакрила у конак манастира Светог Николе у Врању. Поставка је садржала и документе о јединој држави на свету — Хрватској, која је имала концентрационе логоре за децу. Изложба је запаљена 18. маја 2003. године. Како наводи Бојана Исаковић: „Пожар није био случајан. Палевина је изазвана изузетно прецизно. Изгореле су само просторије у којима је била грађа од државног значаја. Остали делови конака изгледају нетакнуто, Пламен је био висок 10 метара. Тога дана, 18. маја, температура је била 30 степени, а на увиђају нам је речено да је највероватније грејалица узрок пожара. Како је то могуће када грејалица није коришћена, а није ни била у изгорелим просторијама.“ Види „Недељни телеграф“ од 02. 07. 2003. године и „Сведок“ од 26. 03. 2004 (<http://www.mail-archive.com/sim@antic.org/msg16691.html>).

Затим се у истом документу наводи: „Влада Републике Србије је до сада ослободила чувања државне, службене и војне тајне преко 500 припадника војске, полиције и других сведока. У овој области сарадње, Србија пружа ефикасну помоћ Тужилаштву МКТЈ у проналажењу и узимању изјава од сведока и осумњичених.“ Док се у делу под насловом „Правни оквири сарадње“ истиче да је постигнут: „Споразум са Тужилаштвом МКТЈ о отварању канцеларије Тужилаштва у Београду, којим се даје врло широк круг овлашћења представницима Тужилаштва у погледу приступа сведоцима, и уопште кретања и комуникације на територији Републике Србије.“¹⁸ У документу се наводи и да свега два до три процента захтева Тужилаштва нису решени. Са друге стране, више од 50 одсто захтева одбране упућених државним органима Србије није обрађено или је одбијено.

Као што се види, могућности и права које има Тужилаштво др Шешел нема, чиме се нарушава право на правично суђење и правило о „једнакости оружја“, тј. равноправности оптужбе (тужилаштва) и одбране. Исто тако, ови подаци говоре у прилог томе да Тужилаштво Трибунала у Хагу може по својој вољи да ангажује репресивни апарат Републике Србије те обезбеди себи „монопол физичке силе“ у Србији и користи га у остварењу својих циљева.

Злочин против мира

Креатори Трибунала у Хагу намерно нису желели да му обезбеде надлежност за суђења по најтежем злочину у међународном праву — злочину против мира.¹⁹ **Из злочина против мира произилазе сви злочину у рату, укључујући и геноцид.** Архитекте „новог светског поретка“ желели су по свеку цену да избегну расправу о злочину против мира, који је иначе био окосница рада суда у Нирнбергу, јер су управо западне силе, а пре свих САД и Немачка, наоружавањем словеначких, хрватских, муслиманских и шиптарских паравојних и терористичких формација, као и слањем инструктора и специјалних снага уочи распада СФРЈ, извршиле овај злочин. Агресија на СРЈ 1999. године била је још један очигледан пример најтежег злочина по међународном праву — злочина против мира.

¹⁸ Када ове податке упоредимо са Уставом Србије и одговарајућим законима, можемо јасно да приметимо да МКТЈ у Републици Србији има шири овлашћења од полиције, Безбедносно-информативне агенције, председника Републике или пак саме Владе.

¹⁹ Злочин против мира, према члану 6. Међународног војног суда у Нирнбергу, обухвата планирање, припремање, започињање или вођење агресивног рата. Резолуција Генералне скупштине ОУН од 14. децембра 1974. године (Res. 3314 — XXIX) садржи дефиницију агресије (Види: Др Смиља Аврамов и др Миленко Крећа, *Међународно јавно право*, Београд, 1997, стр. 284 и 533).

Колективна кривична одговорност као „сребрни метак за Србе“

Др Војислав Шешељ се успешно супротставља концепту тзв. удруженог злочиначког подухвата (УЗП). Реч је о делу за које суди МКТЈ, а које није наведено у његовом Статуту. Почели су да га примењују тек осам година од формирања Трибунала, 2001. године, и то у поступку против Србина Душка Тадића. Од тог тренутка Тужилаштво МКТЈ, удружени злочиначки подухват (УЗП) сматра „сребрним метком за Србе“²⁰ јер се готово 80 процената оптужница против припадника српског народа заснива на том измишљеном концепту. Према анализама познатих правника у свету УЗП, а нарочито његова трећа категорија, представља невешто прикривен концепт колективне кривичне одговорности.²¹ Трећа и најдалекосежнија категорија УЗП обухвата и кривична дела ван оквира „заједничке замисли и плана“. Жалбено веће МКТЈ у споменутом суђењу Душку Тадићу закључило је да оптужени који намерава да учествује у остваривању заједничког плана и замисли може да буде проглашен кривим и за дела ван оквира те замисли, ако су таква дела „природна и предвидива последица спровођења тог заједничког циља“. Жалбено веће, између осталог, није јасно одредило да ли се предвидивост, као елемент ове категоризације, процењује субјективно или објективно.

Данас се концепт УЗП-а примењује само у Трибуналу у Хагу и америчком војном логору Гвантанаму, у којем се киднаповани људи излажу тортури.

Закључак

Систематске и вишегодишње повреде основних права проф. др Војислава Шешеља као оптуженог на прави начин разобличавају начин рада Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију у Хагу. Створен као модел за судство униполарног света, Трибунал у Хагу је покушао да озакоњи рушење међународног поретка насталог након стравичног Другог светског рата. На том путу Хашки трибунал је под светлом рађања мултиполарног света чијем успону највише доприноси Русија, почео да посустаје и да се урушава показујући сву своју неприродност и изопаченост.

²⁰ Употреба овакве терминологије представља јасан пример сатанизације српског народа, у којој се Срби представљају као звери, и уклапа се у опис антисрпске пропаганде с почетка деведесетих година прошлог века, који је дао професор Енрико Јосиф користећи следеће речи: „И понављам, извршен је над Србима прави правцати медијски геноцид; медијски Аушвиц, претворили су Србе у наказе како су нас унаказивали кроз векове, а посебно преко Гебелса и његове пропаганде.“ (Види: Јаша Алмули, *Живи и мртви*: разговори са Јеврејима, Београд, 2002, стр. 378).

²¹ Види Алисон Данер и Цени мартинез, *Удружења по основу кривице: Удружени злочиначки подухваји, Командна одговорност и развој међународног кривичног права*, Правна школа Универзитета Вандербилт (Vanderbilt University Law School; Jenny S. Martinez — Assistant Professor), Правна школа Стенфорд (Stanford Law School), 2004, http://repositories.cdlib.org/berkeley_ilw/fall2004/3.

Међутим, смртоносни ударац Трибуналу у Хагу задат је још 24. фебруара 2003. године добровољним одласком професора Војислава Шешеља у Хаг и његовом спремношћу да се жртвује у борби за истину и правду. Смирен и пун вере, одолевајући свим притисцима, тортури и обманама, тај поносни Србин је просто самлео инквизицију „новог светског поретка“. Због тога ми имамо право, али и обавезу, да др Војислава Шешеља славимо као победника.